

Na Svečnico.

S pominjam se še živo, kako vesel sem nekdam obhajal Svečnico kot nedolžen otrok v družbi babice, bratcev in sestric. Ker je bila v tem času navadno huda zima, nismo mogli iti v cerkev, ki je bila oddaljena dobro uro hodá od domače vasice. Zato smo ta praznik tem prisrčneje praznovali doma. Čujte, povem vam.

Skrbna babica je kupila že prej voščeni zvitek, katerega je na ta dan razrezala v manjše kosce. Te je postavila v podobi križa na stolec, in ko se je približala ura, ob kateri se je pričela v župni cerkvi sv. maša, zbrali smo se vsi okrog nje, prižgali svečke, molili sv. rožni venec, nato pa nam je babica pripovedovala kaj poučnega, bodisi iz življenja svetnikov, o pomenu praznikov, ali kaj družega. Na svečnico pa nam je pripovedovala tole:

Glejte, dragi otroci, te lepe svečice, ki sijejo kot na nebu svitle zvezdice, vam goré v veliko veselje, a tudi zame imajo svoj pomen, seve precej drugačen. Gotovo še niste nikoli pomislili, kako važna je sveča v človeškem življenju in ob kako raznih prilikah nam rabi. Hočem vam to razložiti. Pazno me poslušajte.

Kmalu, ko ste zagledali luč sveta, nesla sta vas boter in botra h krstu, kjer vas je mašnik očistil z vodo izvirnega greha ter vas sprejel med služabnike Jezusove. Podal vam je tedaj belo oblačilce in — mesto vam — vašemu botru voščeno svečo z besedami: „Vzemi to gorečo svečo in brezmadežen varuj svoj sv. krst, da mu moreš iti naproti, kadar Gospod pride na ženitnino, z vsemi svetniki v nebeškem domu, in prejmeš večno življenje ter živiš na vekov veke“.

Goreča sveča naj bi vas spominjala, da ste ondaj postali udje družbe Jezusove, ki je prižgal narodom najdražjo luč — luč svete vere.

Sveča naj bi vas pa tudi v poznejšem življenju spominjala čistega in nedolžnega srca, kakoršno ste

imeli pri krstu, in táko naj bi ohranili vse življenje. Saj pravi pesem :

Krstna nam sveča najboljše gori
Če smo nedolžni, kot angel lepi.

Ko ste odrastli, rabili ste svečo še ob raznih prilikah. Morda se še spominjate, kako veličastno se vam je zdelo tedaj, ko ste prvič stopili s svojimi starši ali kom drugim v prostorno svetišče Gospodovo — v cerkev. Mari ni bil res krasen pogled, ko se je vse svetilo in lesketalo v žarkih ravnih sveč, ki so gorele na visokih svečnikih in lestencih. Na altarju, kjer je daroval mašnik presveto daritev, jih je gorelo na gosto vrsto. Saj ste gotovo že čuli, da se niti maševati ne sme, ako ne gorita na altarju najmanj dve voščeni sveči. Sveče imajo namen, da nam kažejo preimenitnost sv. daritve, ki se daruje na altarju. Spominjajo pa nas sveče tudi na one žalostne čase, ko so se morali verniki skrivati po katakombah, t. j. podzemeljskih rôvih, in tam udeleževati se presvete daritve. Pri tem pa so si morali temne prostore seveda razsvitljevati. O da bi tudi naša srca gorela svete ljubezni do Jezusa Kristusa, kakor sveče na altarju!

Pozneje bodete držali, dragi vnučki, belo svečo onega srečnega dne, ko se bode približal k vam v podobi kruha Kralj nebes in zemlje, ko bodete prvič pristopili k sv. obhajilu. Oj, kdaj je že zame minil ta dan, a vedno ga imam še v živem spominu in po pravici ga smem imenovati najlepši dan svojega življenja. Tudi ob tej priliki naš spominja sveča sv. vere, s katero smo se zaupno bližali mizi Gospodovi. O da bi živo vero ohranili vse življenje!

Ko se je približal veseli mesec majnik, saj veste, kako je bilo tedaj vse v cvetju, ste prižgali pred Marijino sliko lepih svečic, okinčali njeno podobo s cveticami in opravljali veselo majnikovo pobožnost. Kako veselje ste imeli o Božiču, ko ste postavili v kót jaslice in pred njimi prižgali drobne svečke. Niso bili mari to veseli trenotki?

A sveča nam gori tudi ob drugih, bolj resnih dogodkih. Pogosto se primerja človeško življenje s svečo. In po pravici. Kakor se prižgana — vedno

zmanjšuje in slednjič ugasne, tako živi tudi človek — prej ali slej premine — za ta svet. Če bolnik leži na smrtni postelji in se že duša poslavlja od telesa, dajo mu v roko gorečo svečo — mrtvaško svečo. Kakor mu je ta svetila ob krstu, tako naj mu sveti tudi sedaj po dokončanem zemskem življenju in ž njim vred ugasne. Ona kaže na živo vero, katero je človek čuval v življenju, in pomeni večno življenje, katero se mu odpira. Ko položé mrliča na mrliški oder, nažgó mu zopet sveč ob strani. Kako lep je pogled na nedolžno dete, ki leži med cveticami in gorečimi svečami! Zdi se, da se njegov obra zsmehlja in da se dušica že igra s krilati v nebesih. Ko nesó mrliča na pokopališče, svetijo mu na zadnjem potu s svečami. Ko ga zagrebejo v zemljo, postavijo mu na grob sveč, jih prižgó in molijo za vernih mrtvih dušni blagor. In če na vernih duš dan prihajajo stariši ali sorodniki na grobove, ovenčajo gomile s cveticami, zopet prižgó sveč in se spominjajo dragih rajnikih v molitvah.

Kedar tedaj vidite, dragi otroci, sveče goreti, bodisi pri sv. maši ali kje drugje, spomnite se, da vam bo nekoč gorela sveča tudi ob smrtni uri. Prosite vedno, zlasti pa še danes na Svečnico, Mamko božjo Marijo, naj bi vam stala v tisti uri na strani in vas podpirala v smrtnem boju.

Tako je babica končala, — med tem pa so tudi svečice dogorele, a v naših srcih je še plamteč ostal spomin na drobne svečice in ljubo babico. Naj ji sveti večna luč!

Fr. Zdravko.

Gozdna kapela.

V dneh jesenskih osaméla
Moja ljubljena kapela,
Aj kdo vencev zdaj ti spleta,
Ko narava nima cveta?

Nihče, nihče . . . Le drevesa
Vela sipljejo peresa,
Z vejami v pozdrav mi kima
Drugarica — mrzla zima.

Posavska.

